

Ali se lahko zapremo v svoj mali udobni svet ali je v resnici celotni svet postal podoben odprti vasi? Kaj so aktualna vprašanja današnje migracije in kaj ali kdo jo pospešuje?

Podnebje se ne spreminja. V našem udobnem svetu je vse po starem – no, skoraj. Zaradi suše moramo vedno pogosteje vklopiti škropilne naprave, za božič le še redkokdaj sneži in češnje vedno znova zmrznejo. Neprijetno je, ja – ampak ni hudo. Po češnje bomo pač šli v bližnjo trgovino in za sneg se lahko odpeljemo v hribe. V našem udobnem svetu se podnebje ne spreminja. Vemo, da se drugim godi slabše. Za trenutek razmišljamo o njih in sočustvujemo z njihovo usodo, nato pa nam uidejo misli k nadaljevanki ali aktualnemu škandalu kake pevke.

Ne zavedamo se, da nam gre dobro le zato, ker gre komu drugemu slabo. Živimo na račun revnejših. Čim manj plačamo za izdelke, tem manj je kdo zaslužil za proizvodnjo. Vsi odpadki, ki jih brez pomisleka mečemo stran, vsi koncerni, ki jih podpiramo in ki uničujejo gozdove, vsak polet z letalom – posledice vsega tega bodo čutili ravno tisti, ki jih najmanj povzročajo.

Včasih nas prime želja po spremembi. »Od danes naprej se bom v mesto vozila samo še s kolesom. Ne bom več kupovala uvoženega sadja.« Uspeva za teden ali dva, potem pa nam postane pretežko. Mrzlo je, zakaj bi se peljala s kolesom? Če banan ne bi kupila jaz, bi jih kdo drug. Saj tako ali tako ne morem spremeniti ničesar, zakaj bi sploh poskušala?

Navadili smo se svojega udobnega življenja. Odraščala sem v družini, ki bi jo mnogi imenovali »zastarelo« – učila sem se, da si naložim na krožnik le toliko, kot lahko pojem. Poznam pa ljudi, ki skoraj vsakič pustijo ostanke na krožniku, ker so mnenja, da naj vsak poje le toliko, kot je prijetno zanj. Ali se ne bi čez nekaj časa naučili, koliko lahko pojejo? Ne, ni treba. V našem udobnem svetu je dovolj hrane za zapravljanje.

Pred nekaj časa sem za spremembo namesto s prijateljicami šla v McDonald's s sestro. Sprva sem se čudila, ker se je trudila, da bi porabila kečap do zadnje kapljice, potem pa sem se spomnila, da sem prej delala isto. Tudi jaz sem se že navadila zapravljanja. Začela sem misliti, da sem kupila hrano in da lahko zato naredim z njo karkoli hočem. Ni pomembno. V našem udobnem svetu ne čutimo posledic.

Nismo zaprti v svoj udobni svet, boste rekli, saj je svet povezan kot še nikoli poprej; spremljamo dogodke z druge strani zemeljske oble, po socialnih medijih imamo neposredno povezavo z ljudmi z vsega sveta ... Ali smo res povezani z vsem svetom? Ali ste si že kdaj dopisovali z dekletom iz Bangladeša, ki vam je

sešilo obleko? Ali s fantom iz Konga, ki v temnih rovih izkopava surovine za vaš pametni telefon?

Nismo zaprti v svoj udobni svet, ne. Radi potujemo po svetu in spoznavamo nove kulture, tujo hrano imamo skoraj raje kot svojo domačo – ali smo res tako odprti?

Če se kdo iz »premožnejših« držav priseli k nam, je to v redu. Toda če bi kdo iz revnejših držav hotel priti k nam – Bog ne daj! Krade nam delovna mesta. Zastonj bi rad živel naše udobno življenje. Govorite: »Begunce sprejemamo, ekonomskih beguncev pa ne, saj nimajo pravega razloga, da pridejo.« Ker pa nikoli ne vemo, kdo je ekonomski begunec in kdo »pravi« begunec, je pač najbolje, da nikogar ne sprejmemo.

Kdo smo, da smemo reči, da je udobno življenje rezervirano le za nas? Kdo smo, da lahko odločamo o tem, kdo se nam sme pridružiti v tem udobnem svetu?

Trenutno se v Evropi najbolj zavedamo beguncev. Nimamo opraviti z njimi – za vojne so krivi njihovi soprebivalci, njihova vlada, njihovi teroristi. Ne zavedamo se, da velik del prispeva vlada naših *civiliziranih* držav. *Civilizirane* velesile se v tujih državah bojujejo za surovine in za oblast nad pomembnimi geopolitičnimi oporišči. Naše *civilizirane* države podpirajo vojno z orožjem. In *mi* tega tako ali tako ne moremo spremeniti – zakaj bi si delali preglavice?

In migranti? Tudi z njimi nimamo opraviti. Ni naša krivda, da se niso rodili v našem udobnem svetu. To je pač ruleta usode, reven živiš, reven boš umrl. Toda ne moremo pričakovati, da bodo to usodo sprejeli, ni mogoče, da bi jo sprejeli. Predstavljajte si dve posodi, ena je napolnjena z vodo, druga pa je prazna. Če ju povežemo s cevjo, se bo voda v obeh posodah izenačila. Prav tako je v našem svetu, v katerem imamo dva ekstrema, revščino in bogastvo – 1 odstotek prebivalstva vsega sveta ima v lasti 82 odstotkov premoženja. Vedno se bo poskušalo izenačiti – če pa ne gre počasi, bo nekoč jez počil in poskusilo se bo izenačiti z nasiljem. Toda dokler se to ne zgodi, bomo to dejstvo preprosto zatajili. Samo trenutna kriza je. Čez leto ali dve bo že bolje.

Dejstvo pa je, da bo migracija do leta 2100 stalno naraščala, saj bodo do takrat že vse dežele pod vodo. In to tudi zaradi nas, zaradi našega brezbržnega onesnaževanja okolja – ampak zakaj bi razmišljali o tem? Saj se v našem udobnem svetu podnebje ne spreminja. Ali?

Hvala lepa.